

РЕШЕНИЕ

№ 6140

гр. София, 06.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антони Йорданов

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Горелски

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4990** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Държавна агенция за метрологичен и технически надзор, срещу Решение от 23.03.2020г., постановено по НАХД № 8380 описа за 2016 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 122-ри състав.

В касационната жалба са развити доводи за неправилност на въззивното решение. Изложените мотиви за това са необсъждането на предпоставките за квалифициране на случая, като маловажен по реда на чл. 28 от ЗАНН. Освен това касатора излага становището за допуснати процесуални нарушения от страна на административнонаказващият орган с оглед липсата на надлежно упълномощаване по реда на чл. 43а, ал. 1 от ЗЧАВ. Моли за отмяна на обжалваното решение и отмяна на Наказателното постановление.

Ответникът по касация – [фирма], чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба и моли съда ад се произнесе с решение, с което да остави в сила решението на СРС.

Представителят на софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

Административна съд С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по

реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежни страни и сеа процесуално допустима. Касационният съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението (чл. 218, ал. 1 АПК), но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационните жалбоподатели и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С наказателно постановление № КГ-1512/17.02.2016г., издадено от председателя на ДАМТН, на дружеството е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 1000лв. на основание чл.34в, ал.1 от Закона за чистотата на атмосферния въздух, за нарушение по чл.-18б, ал.4, т.1 от същия закон.

С касираното съдебно решение СРС е отменил наказателното постановление. За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал всички необходими гласни и писмени доказателства и е обосновал своите прави изводи. Първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 от НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като наказаното лице, е нарушило цитираната по-горе разпоредба от КТ. Въпреки това е отменил наказателното постановление като е приложил разпоредбата на чл.28 от ЗАНН

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 от АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 102-ри състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционният съд в обжалваното решение.

От фактическа страна.

Районният съд правилно е изяснил фактическата обстановка, позовавайки се на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, която настоящата инстанция споделя изцяло, поради което не намира за необходимо да я преповтаря.

От правна страна.

Отговорността на дружеството е ангажирана за нарушение на разпоредбата на чл.18б, ал.4, т.1 ЗЧАВ, съгласно която лицата, които разпространяват течни горива, както и крайните разпространители са длъжни да поставят на местата по чл. 3, ал. 1, т. 5 (сред които бензиностанциите) на видно място информация за вида на горивото, а именно гориво за дизелови двигатели. Съгласно легалната дефиниция на §1, т. 20 от ДР на ЗЧАВ "краен разпространител" са бензиностанции, които извършват зареждане на течни горива, предназначени за горивните резервоари на отделните моторни превозни средства, от неподвижни инсталации (резервоари) за съхранение на тези горива. В случая, обстоятелството, че дружеството-касационен жалбоподател притежава

качеството на "краен разпространител" по смисъла на ЗЧАВ и в това си качество е наказателноотговорно лице по смисъла на закона е несъмнено установено. Както се посочи, съгласно чл.18б, ал.4 ЗЧАВ, лицата по ал. 1 и по чл. 18а, ал. 1, както и крайните разпространители са длъжни да поставят на местата по чл. 3, ал. 1, т. 5 /в това число бензиностанциите/ маркировка, съгласно § 1, т. 25 от допълнителните разпоредби и на видно място, информация по три точки 1. вид на горивото, 2. изисквания за качество, определени в наредбата по чл. 8, ал. 1 и 3. декларация за съответствие за разпространяваната партида. Не е спорно по делото, че жалбоподателят е изпълнил изискванията по втората и трета точки от разпоредбата, като по делото не се доказва да е била налице информацията относно вида на горивото, и по конкретно гориво за дизелови двигатели. Разпитания по делото като свидетел, служител на бензиностанцията и присъствал на проверката, посочва, че декларацията за съответствие на вида гориво и приемо-предавателен протокол за доставката на гориво, което и не е спорна информация по делото. НП е съставено за това, че липсва информация, поставена на видно място относно вида гориво. Това обстоятелството съдът намира за доказано, като жалбоподателят не е ангажирал доказателства, установяващи обратното.

Предвид изложеното, съдът приема, че нарушението е безспорно доказано, като при съставянето на АУАН и НП не са допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществени, които да бъдат основания за отмяна на НП.

Въпреки горното касационната инстанция приема за правилен извода на въззивния съд за квалифицирането на случая като "маловажен" по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Съгласно чл. 28 ЗАНН, в „маловажни случаи“ на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушението ще му бъде наложено административно наказание. В Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. по тълк. н. д. № 1/2005 г. ОС на НК на ВКС се приема, че преценката на административно-наказващия орган за "маловажност" на случая по чл. 28 от ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Ако съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, а административно-наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление. Легалната дефиниция на понятието "маловажен случай" се съдържа в чл. 93, т. 9 от Наказателния кодекс, чиито разпоредби, съгласно чл. 11 от ЗАНН, се прилагат субсидиарно по въпросите за отговорността. Според чл. 93, т.9 от НК, "маловажен случай" е този, при който извършеното деяние с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид.

Като съобрази незначителните общественоопасни последици на нарушението с оглед обстоятелствата, при които е извършено - касае се за първо такава, фактът че в случая в проверявания обект безспорно е имало част от информацията по чл.18б, ал.4 - декларация за съответствие на разпространяваната партида, в която е посочено какво е горивото, като не се установява някой от клиентите на търговския обект да е потърсил информация за нормативните изисквания към разпространяваното гориво, т.е. правата на потребители са били гарантирани в достатъчна степен, като в обекта са осигурени всички други условия за спазване на законоустановения ред за търговията

и разпространението на течни горива /доказателства за противното в рамките на настоящия процес не са ангажирани от административно-наказващия орган/, настоящата съдебна инстанция приема че процесното нарушение съставлява маловажен случай по смисъла на чл. 28, б."а" ЗАНН. Като се има предвид, че преценката за "маловажност" следва да се прави на база фактическите данни по конкретния казус – вида на нарушението, начина на извършването му, вида и стойността на предмета му, на вредните последици, степента на обществена опасност и т. н., но следва да се отчита и същността, както и целите на административнонаказателната отговорност, то очевидно е, че в конкретната хипотеза ефективно изпълнение на преследваните от законодателя легитимни цели, инкорпорирани в генералната и специалната превенции при този вид юридическа отговорност биха могли да се постигнат и посредством предупреждаването на лицето, съответно при даване на задължителни предписания за отстраняване на нарушението. Предвид характера на нарушението, като не се установи целенасочено укриване на вида на горивото, степента на обществената му опасност е по-ниска от тази на обичайните случаи на нарушения. В процесния случай налагането на административно наказание "санкция", дори и в минималния размер е прекомерно тежко. За поправянето и превъзпитанието на нарушителя не е необходимо да се санкционира. Тези цели по чл. 12 ЗАНН биха били постигнати без да се ангажира административнонаказателната му отговорност, като с приложението на института на маловажността на дееца се окаже необходимото предупредително въздействие. По всички тези причини, конкретното деяние има признаците на маловажност, поради което, като е приложил чл. 28, б."а" ЗАНН, районният съд правилно е приложил материалния закон.

Предвид изхода на делото и на основание чл.63, ал.3 от ЗАНН, на ответника следва да се присъдят претендираните разноски, за които обаче не са представени доказателства, поради което съдът следва да отхвърли искането за такива.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав.

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 23.03.2020г., постановено по НАХД № 8380 описа за 2016 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 122-ри състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.